

— Главатарю (рече); да видишь че съмъ най будното момче въ дружинѣтъ!

— Враго! ты ли си? Що има, що нѣма? що щѣшь тука по това врѣме?

— Работытѣ злѣ отивать; та за това мя и виждашь на тозъ часъ тука.

— Е, що е? кажи, що има? Какво зло може да ны у-трашава?

— Първо и първо да станешъ. Послѣ да мя слушашъ съ вниманіе, послѣ да ми кажешъ самѣтъ истинѣ, защото иначе си изгубенъ.

— Бре момче на добрѣ думай, рече Трипани като станѣ та зе дрѣхытѣ си сложены тамъ на единъ столъ.

— Изгубенъ си, главатарю, изгубенъ си отъ лицето на земѣтъ ако не сторишь нѣщо тѣзи нощъ да ся отървешъ.

— Казувай, кога е тѣй, рече Трипани полу-облѣченъ и почти растреперанъ.

— Сѣдни на срѣща ми, господарю главатарю.

И Трипани, като машина, зе единъ столъ и сѣднѣ срѣщу правостоящето момче, косто подгачи да му говори така.

ГЛАВА 15.

Азъ съмъ.

— Чувай господине Трипани! Да слушашъ каквото ще тя пытамъ и да ми отговаряшь. Да ся несърдишь, да ся не смущавашъ, понеже за всичко това ще тя пытамъ, за да можешъ да излѣзешъ отъ ямѣтъ на погыбваніето си.

— Казувай! ще отговарямъ! отговори Трипани. Думай ми, пытай мя!

Прочее, господине Трипани, истинѣ ли е че прѣди да си Трипани, ты си былъ Теофилактъ? Трипани настрѣхнѣ като